

# Bosch & Duin Magazine

Zestiende Jaargang  
Nummer 55  
Juli 2020



Bosuiltjes



Het werd stil in Bosch en Duin

Afscheid

Lego





# Anders

**Deze keer een ander magazine dan u van ons gewend bent. Geen vaste rubrieken want Covid 19 heeft behoorlijk wat roet in het eten gegooid. Geen 'Mooiste voorstellingen om de hoek' want er zijn helemaal geen voorstellingen. Wanneer die er weer zullen komen is nog in de sterren geschreven. Evenals welke voorstellingen en in welke vorm. Geen 'Sociëteitsagenda' want tot september zijn er zeker geen sociëteitsavonden. Ook geen interview door Gea Schmidt want voor de tekst en vooral de foto's is fysieke nabijheid bijna een vereiste. Al met al reden voor een tweegesprek tussen Hans Voorberg als oud-voorzitter en zijn opvolger Ed Pipers over de huidige situatie, het afgelopen jaar en de uitzichten voor het lopende jaar.**

Hans: Met deze crisis zijn het echt andere tijden. We krijgen met z'n allen nogal wat voor de kiezen. Voor zover het bestuur kan nagaan reddend de meeste bewoners in Bosch en Duin zich goed. Thuis maken we dankbaar gebruik van het aanbod van mensen uit de buurt om zo nu en dan een boodschap voor ons te doen. We komen sinds begin maart namelijk de deur niet meer uit omdat we beiden in de risicogroep vallen. Bij uitzondering maak ik een korte wandeling door de buurt om mijn conditie op peil te houden. De boodschappen bestellen we online en deze worden keurig voor onze deur gezet.

Ed: Ik ervaar dat inwoners van Bosch en Duin zeker naar elkaar omkijken met praktische burenhulp. De bestaande straatapp biedt hierbij een goede uitkomst. In onze laan worden boodschappen voor elkaar gedaan, mondkapjes verstrekt en ook mijn zoon was al regelmatig in touw voor een buurvrouw. Mijn vrouw en ik werken allebei vanuit onze eigen werkkamer thuis. We zijn blij dat we aan het werk kunnen blijven, dit geldt helaas niet voor iedereen. Je merkt nu echt hoe wij (en velen) hier fijn wonen in een mooie groene

omgeving. Onze dochter en zoon van 16 en 18 jaar hebben meer moeite met het gemis aan sociale contacten. Onze zoon van 18 had opeens zijn VWO diploma binnen, de rituelen missen we helaas.

Hans: Uiteraard hebben wij zo onze zorg over de bewoners van verpleeg- en verzorgingshuizen in Bosch en Duin. Hoeveel mensen aan het virus zijn overleden is ons niet bekend maar ook onze buurt is niet gespaard. Ons medeleven gaat uit naar de nabestaanden. Verderop in dit nummer is een verslag van De Wijngaard te vinden over het verloop van het coronavirus binnen dit verpleeghuis. Het virus heeft het ook onmogelijk gemaakt onze algemene ledenvergadering op 8 april jl. te houden. Door de maatregelen van de overheid heeft het bestuur moeten besluiten de vergadering tot nader order uit te stellen. Op de agenda stonden, naast de gebruikelijke verslaglegging en de financiële verantwoording door het bestuur aan de leden over het afgelopen jaar, ook de opvolging van Ineke van Offeren door Marloes van Dijk en mijn terugtreden als voorzitter met jou, Ed, als mijn opvolger.

Ed: De leden kunnen de agenda van deze vergadering en de bijbehorende stukken aanvragen bij onze secretaris Harm Jan Buunk via een mail aan [secretaris@verenigingboschenduin.nl](mailto:secretaris@verenigingboschenduin.nl). Het bestuur is alvast in de nieuwe samenstelling aan de slag. Zodra dit weer verantwoord is organiseren wij de uitgestelde ledenvergadering. Mijn verwachting nu (medio mei 2020) is dat dit op zijn vroegst pas na de zomer kan gebeuren.

Hans: We hebben nog wel bekeken of het mogelijk was om de algemene ledenvergadering door middel van een video conferentie te houden. Hoewel de weg hiervoor inmiddels door wetgeving is geopend, is dit voor de vereniging geen oplossing. Deze mogelijkheid had in de statuten opgenomen

moeten zijn. Wie had dit ten tijde van de laatste statutenwijziging in 2010 kunnen voorzien?

Ed: In de overdracht van jouw portefeuille viel mij op dat de onderwerpen die de vereniging in de laatste jaren bezighielden grotendeels dezelfde zijn zoals de sociëteit, het groen, het verkeer en de veiligheid. Uiteraard zal daar ook straks weer de nadruk op liggen. Een nieuw onderwerp dat ons in de komende tijd ongetwijfeld zal bezighouden is de energietransitie, voor onze buurt met een bovengemiddeld energieverbruik een grote uitdaging. In navolging van andere wijken in Zeist willen wij als vereniging binnenkort een aanzet geven door ons te laten adviseren over de mogelijkheden (en minder geschikte oplossingen) die specifiek voor onze buurt in aanmerking komen.

Hans: Jullie zullen er aan moeten blijven werken om nieuwe bewoners bij onze vereniging te betrekken en bekijken of er meer activiteiten met en voor elkaar georganiseerd kunnen worden. Kijk nog eens naar enkele succesvolle acties uit het verleden zoals de wijnproeverij, de auto-toertocht en wellicht een open tuinen dag? Ja, het vinden van vrijwilligers hiervoor blijft een uitdaging. Maar als het lukt is het mooi om te zien hoe enthousiast door vrijwilligers en deelnemers gereageerd wordt.

Ed: Ik ben blij met de komst van Marloes in ons bestuur die zich onder andere zal bezighouden met communicatie. Natuurlijk is het heel erg jammer dat Ineke het bestuur verlaat, waarbij ik de stille hoop heb dat ze toch nog wat kan blijven betekenen voor de vereniging. Wat betreft de sociëteit proberen we natuurlijk de opgaande lijn voort te zetten. De kwaliteit van het eten blijft onze speciale aandacht houden. Daarnaast is Leyla voortdurend op zoek naar interessante sprekers. Suggesties van leden voor interessante sprekers of onderwerpen zijn van harte welkom!



Hans: Op het gebied van onze ruimte is het verontrustend dat de invoering van de Omgevingswet voor de zoveelste keer is uitgesteld. Het bestemmingsplan dat geldt voor Bosch en Duin biedt in een aantal opzichten teveel mogelijkheden om te bouwen in het groen. Pogingen om hier wijziging in aan te brengen krijgen tot nu toe weinig steun van de gemeente. Belangrijk is om de contacten met de gemeente verder aan te halen. Ik heb er alle vertrouwen in dat Marc met zijn commissieleden namens de vereniging onze belangen goed kan blijven behartigen bij de gemeente en de provincie.

Ed: Willem heeft als portefeuillehouder Verkeer flinke stappen kunnen zetten. Een groot aantal gesprekken met de gemeente hebben inmiddels plaatsgevonden. Doel is om een en ander, aan de hand van een concreet plan, nu in resultaten om te zetten. Geld en prioriteit bij de gemeente zijn hierbij nog wel eens de bekende hinderpalen.

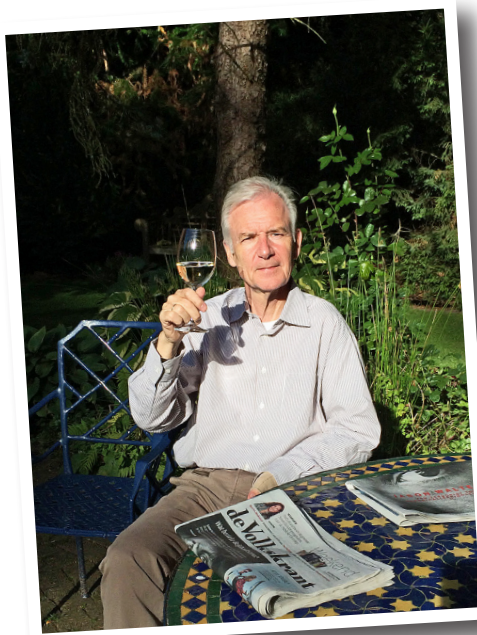
Hans: Ook op het gebied van veiligheid is vooruitgang geboekt. De 27 lanen in Bosch en Duin zijn nu ingedeeld in 22 buurtpreventiegebieden met elk een beheerder. Namens de vereniging is er één contactpersoon tussen de 22 beheerders enerzijds en de gemeente en politie anderzijds. Begin dit jaar heeft de gemeente Zeist een workshop georganiseerd over het herkennen van afwijkend gedrag. De komende periode zal in het bijzonder aandacht worden besteed aan de afname door bewoners van de diensten van JBA en Securitas en de samenwerking met de politie. Onze buurt is nu eenmaal kwetsbaar. Nu er in deze periode veel mensen thuis werken vinden er weinig tot geen inbraken plaats, maar we blijven een gewilde buurt voor het inbrekersgilde wanneer straks het 'nieuwe normaal' aanbreekt.

Ed: Op wat, dat de vereniging bereikt heeft, ben je trots en wil je de bewoners van Bosch en Duin nog iets meegeven?

Hans: Ik kijk met heel veel plezier terug op wat ik in 15 jaar heb kunnen doen voor onze prachtige buurt, intern maar ook richting gemeente en provincie. Dit geldt zeker ook voor de omgang met elkaar binnen het bestuur. Met grote inzet en overtuiging wordt eraan gewerkt om de sociale samenhang binnen Bosch en Duin in stand te houden en waar mogelijk te versterken. Ik ben er trots op dat wij de lijn van onze voorgangers om het groene karakter van de buurt te behouden, hebben kunnen voortzetten. De energie die ik hieruit haalde is één van mijn belangrijkste drijfveren geweest!

Ed: Hans, ik wil je ook langs deze weg alvast enorm bedanken voor al het goeds dat jij in verschillende rollen binnen het bestuur tot stand hebt gebracht. Jouw enorme zorg voor het wel en wee van Bosch en Duin was opmerkelijk. Uiteraard gaan we, zodra we elkaar weer kunnen ontmoeten, waardig afscheid van je nemen.

Hans Voorberg  
Ed Pipers



**Scheidend voorzitter...**



**... en aankomend voorzitter**



# Het werd stil in Bosch en Duin...

door Ineke van Offeren

15 maart 2020 en in één daverende klap valt Bosch en Duin e.o. stil. Geen sociëteitsavonden, geen tennispertijven, geen bridgetoernooien, geen schilder- en bootseerlessen, geen bootlegclubs in het Panbos. Net als de rest van de wereld gaat Bosch en Duin e.o. hermetisch op slot.

de boodschappendienst van Albert Heijn die overuren draait. Zie daar maar eens tussen te komen met je eigen boodschappenlijstje. Sinds het wegvalen van onze activiteiten, reizen, musea, concerten, dinertjes en uitjes, storten we ons massaal op wandelen, fietsen, joggen en aanverwante bezigheden.



**Laat niets aan duidelijkheid te wensen over**



**Afgesloten**

Auto's staan plotseling de hele dag op de oprit in plaats van zich naar uiterst belangrijke activiteiten te spoeden. Buren zien we nauwelijks want iedereen verschuilt zich achter de geraniums. Van gezellige partijtjes is al helemaal geen sprake meer. In de winkels veel lege schappen doordat we vastbesloten zijn tijdens het vergaan van de wereld in ieder geval niet om te komen van de honger. En als we al iemand spreken, luid roepen om de verplichte anderhalve meter afstand te overbruggen. Op straat kun je een kanon afschieten zonder iemand te raken, behalve misschien

Maar zelfs dat wordt moeilijk gemaakt want de gemeente Zeist en Utrechts Landschap sluiten fanatiek alle parkeerplaatsen bij de bossen af en zetten daar strenge mannen bij.

Maar ook, geen vliegtuigen! Eindelijk weer eens een ongestoorde nachtrust zonder die nijldige bromvliegen die steeds vaker ook 's nachts overkomen. En wat een verademing weer eens op weg te kunnen gaan zonder eerst te checken waar alle files en ongelukken

zijn. En zomaar midden in de week eens tijd hebben voor een wandelingetje of fietstochtje, waar overigens de dieren in het bos dan weer niet blij mee zijn. En eindelijk eens kijken naar die jarenlang opgestapelde spullen in de garage of op zolder. Uren brengen we erdoor, verloren in alle herinneringen aan de tijd van weleer. Alleen, de sorteercentra zijn niet blij met al die extra junk die ze te verwerken krijgen. En die tuin, altijd de hekkensluis van al onze activiteiten. Eindelijk krijgt die eens onze onverdeelde aandacht met frisse nieuwe plantjes en bloemen. Dit tot grote vreugde van de tuincentra die gouden tijden beleven. En dan die films en series die we al jaren hadden willen bekijken, zomaar een avondje gezellig niksens op de bank, waar diensten als Netflix en NPO Start goed garen bij spinnen. Maar die hebben weer een ander probleem want hun nieuwe aanbod droogt op. En zelfs onze drankiname keldert drastisch gezien de oceanen onverkochte wijn. Heel gezond maar de wijnboeren zijn er helemaal niet blij mee.

Maar ook eenzaamheid, vooral voor de ouderen onder ons die behoren tot de groep met de minste weerstand tegen



het coronavirus. Voor hen geen bezoek van kinderen en kleinkinderen meer. Zorgen bij de ondernemers die hun bedrijven in één keer zien stilvallen en niet weten hoe het verder zal gaan. Stress bij ouders die thuiswerken, samen met ongedurige kinderen die op de een of andere manier hun scholing moeten voortzetten. Eén voordeel, ze hoeven niet van hot naar her te rennen om de kids naar alle mogelijke clubjes te brengen en ze vervolgens verplicht van de zijlijn toe te juichen.

Eindelijk eens rust in ons hoofd en tijd voor reflectie en evaluatie. En tijd om simpelweg eens om ons heen te kijken. Was de lente altijd al zo mooi en was de bloesem altijd al zo kleurrijk en het groen zo fris? Of doet de lente extra haar best nu er een virus door de wereld waart? Hoe blij worden we niet van al die nieuwe natuur die ieder jaar weer uit de spreekwoordelijke as, of misschien beter, grond verrijst? Net als de wereld uit deze pandemie...

#### Tot slot

Een korte check bij de wijkmanager leert dat iedereen zichzelf tijdens de 'intelligente lockdown' prima weet te redden met behulp van familie, kennissen, burens en vrienden en, niet te vergeten, de verschillende boodschappendiensten. Voortdurend thuiszijn blijkt een betere bescherming tegen inbraken dan welk WhatsApp alert dan ook. Drimble (een website die informatie verzamelt per gemeente, regio en provincie) meldt voor maart, april en mei geen inbraken of pogingen daartoe in Bosch en Duin en Huis ter Heide en één inbraak in Den Dolder. Dit artikel geeft de stand van zaken tot 15 mei weer, de datum waarop de kopij voor Bosch & Duin Magazine ingeleverd moet worden. Op dat moment waren de eerste versoepelingen



#### Maar de lente wist het niet

De eerste stralende lentedag brak aan en de zon schitterde uitgelaten. Het licht verscheen vroeger en vroeger en het donker juist steeds later. Krokussen staken hun kopjes op en knoppen ontsproten aan de bomen.

De zwaluwen kwamen terug en de magnolia stond in de bloei. De vogels begonnen aan hun nestjes en de knoppen barsten open. Het lentebriesje fluisterde zacht en een buitje gaf leven aan het prille groen.

Want de lente wist het niet en draaide haar programma af. Ze schonk ons haar mooiste bloemen en haar heerlijkste geuren. Het werd warmer en warmer en er kwamen jonge vogeltjes.

Toen kwam de zomer omdat de lente het niet wist en was doorgegaan om er te zijn. Ondanks het virus Ondanks de angst Ondanks de dood Ondanks alles...

Omdat de lente het niet wist.

*Heel los naar een idee van Irene Vella, die een ontroerende tekst schreef over Italië ten tijde van het Coronavirus: era l'11 marzo del 2020*

De lente bloeit door







door Lineke Stolker

Voormalig Florence Grove

## De historie blijft zichtbaar

Het is goed toeven aan de Wegh der Weegen zoals u allemaal hebt kunnen lezen in de afgelopen twee edities (november 2019 en maart 2020) van ons blad. Het is bijzonder om een kijkje te kunnen nemen in de geschiedenis, zeker als die je eigen huis betreft. Wat is er dan veel gebeurd in de afgelopen jaren! De meeste veranderingen zijn in de omgeving van de panden, de drukker wordende Wegh der Weegen die ingrijpend is aangepast naar de oude structuur en de laatste tijd een toename in het gebruik van het fietspad door wel hele snelle tweewielers! Sommige zaken echter blijven onveranderd.

denten van toen komen kijken en hij verlangde met weemoed terug naar de tijd toen dhr. Kieven kamers aan hen verhuurde. De huidige renovatie kon rekenen op zijn waardering.

Het pand ernaast, aan de Amersfoortseweg 13B, heeft meer veranderingen ondergaan sinds de fam. Kieven er vertrokken is. Het huis zoals op de foto bestaat nog en is, afgezien van de keuken en bijkeuken, niet ingrijpend veranderd (zie pagina 20 van Bosch & Duin Magazine, november 2019). Er is echter aan de achterkant flink uitgebouwd om plaats te maken voor een grotere keuken en bijkeuken. Ook is de

Wat blijft is een mooie zichtlijn vanuit een nieuw aangelegd terrasje, waar het goed toeven is met een kopje koffie in de morgenzon.

Wat niet bekend is, is dat er nog steeds een Chinees theehuisje in de tuin staat als eerbetoon aan het originele gebouw uit begin 1900. In het koopcontract van 11 juni 1906 wordt vermeld dat de grond voor 2000 gulden is aangekocht met als enige bestemming "een Chineesche tent" dat beschreven wordt door Rob Hufen in dezelfde uitgave van november 2019. Een aardige anekdote is dat er, de eerste periode nadat ik het huis gekocht had in 2004, geregeld een toeristenbus met Aziaten voor mijn hek stond. De vorige eigenaar vertelde dat die allemaal een glimp wilden opvangen van het Chinese theehuis. Ik denk dat de toeristengidsen zijn bijgesteld want de laatste jaren zie ik ze gelukkig niet meer. Ze moesten eens weten...

Voorts vermeldt de notariële acte dat er wel een paardenstal met koetsiers- en tuinmanswoning gebouwd mocht worden maar geen "arbeiderswoningen, geneeskundige inrichtingen, kloosters, fabrieken, bordelen en danshuizen, bierhuizen, herbergen en logementen (zijnde niet van den eersten rang)". Er wordt zelfs in het koopcontract aangegeven hoe er omgegaan moet worden met de "faecale stoffen der paarden"! Aangezien ik allergisch ben voor paarden zal dit niet snel gebeuren maar de bepaling van dat bierhuis is toch jammer. Stiekem drinken we gewoon ons wijntje op het terras en toosten op de rijke geschiedenis en de heerlijke woonomgeving van Bosch en Duin.



De Chinese tent

Zo is het pand van mijn burens aan de Amersfoortseweg 15 sinds kort weer geheel in haar oude glorie hersteld en ontbreekt alleen de naam 'Florence Grove'. Het is aangepast aan de moderne tijd en zoals u kunt zien op de foto is het mogelijk er te gaan wonen want enkele appartementen zijn nog te huur. Onlangs is één van de theologiestu-

garage opnieuw gebouwd en de stal erachter tot buitenkeuken omgetoverd. De tennisbaan die in het vorige artikel vermeld werd is door de vorige eigenaren geruimd.

De kuilen in het grasveld herinneren aan het gravel dat eronder gestort is.



U wilt zo zelfstandig  
mogelijk wonen  
en leven.

**Accolade** Thuis helpt u daarbij en levert thuiszorg op maat. Bijvoorbeeld met verzorging, verpleging, huishoudelijke hulp of een maaltijdservice. Accolade zorgt vanuit een christelijke identiteit: betrokken en bewogen.

Benieuwd wat **Accolade** Thuis voor u kan betekenen? Neem vrijblijvend contact met ons op voor meer informatie of persoonlijk advies.



**Accolade** Thuis  
*met elkaar*

Accolade Thuis - regio De Bilt/Zeist: Dennenweg 2, 3735 MR Bosch en Duin  
(085) 208 02 94, [thuiszorg@accoladezorg.nl](mailto:thuiszorg@accoladezorg.nl), [www.accoladezorg.nl](http://www.accoladezorg.nl)

w w w . p a r k l a n d . n l

**Parkland**  
MAKELAARDIJ

**Zoetbrood**  
ASSURANTIËN

Uw adviseur bij: verkoop, aankoop, taxaties, hypotheken en verzekeringen

**Parkland Makelaardij**

Dolderseweg 138c  
3734 BL Den Dolder

030 - 228 35 30

[welkom@parkland.nl](mailto:welkom@parkland.nl)

[www.parkland.nl](http://www.parkland.nl)

**Zoetbrood Assurantiën**

Dolderseweg 138d  
3734 BL Den Dolder

030 - 229 05 58

[algemeen@zoetbrood.nl](mailto:algemeen@zoetbrood.nl)

[www.zoetbrood.nl](http://www.zoetbrood.nl)





# Duinhove, buitenhuis van een notabele familie

door Rob Hufen Hzn.

2. Het gloednieuwe Duinhove domineerde toen het landschap

Omstreeks 1906 werd in een advertentie bijna drie hectare bosgrond aan de Wilhelminalaan (spoedig Bilt-scheweg genaamd) te Bosch en Duin aangeboden. Er lagen een paar mooie duinen op en het grondperceel was vlakbij een halte van het spoorlijntje tussen Bilthoven en Zeist gelegen. Dat alles zal Jan Hendrik Brom (1860-1915) over de streep getrokken hebben om het aan te kopen.

## Huis en werkplaats

Jan had in Utrecht de kopersmederij van zijn vader, die vooral voor de katholieke kerk werkte, tot een veelzijdige en zeer gereputeerde kunstsmederij gemaakt. Hij had tientallen vaklieden in dienst [foto 1]. Hij kocht in 1898 een kolossaal huis met koetshuis en stal aan de Drift 15 te Utrecht. In de ruime achtertuin liet hij aannemer Richard Bredero (1859-1925) een grote kunstwerkplaats bouwen, met per materiaal (goud, zilver, brons en koper) productieruimtes en een bronsgieterij. Jan en zijn vrouw wilden in het gezonde Bosch en Duin een weekendhuis bouwen.

## Duinhove te Bosch en Duin

Een ontwerpschets uit januari 1908 is gestempeld met en gesigneerd door vader R.H. en zoon A.H. Bredero. Dat zij meer aannemer dan architect waren blijkt uit een bestektekening van Brom's relatie, beginnend architect Piet Klarhamer (1874-1954) die de 'toren' meer geïntegreerd ontwierp. Aannemer Van Leeuwen, die met Klarhamer in Utrecht had gewerkt, mocht het huis 'Duinhove' bouwen. Een forse fundatiesteen op verdiepniveau gaf het stichtingsjaar 1909 aan [foto 2]. Jan Brom was daartoe in staat dankzij de inkomsten uit vele opdrachten, zoals bijvoorbeeld belangrijke stukken voor de nieuwe Sint Bavokathedraal te Haarlem en de Antoniuskerk te Utrecht. Kladbrieffjes in Broms archief geven aan "Duinhove alle onkosten: Klarhamer 150 en 50 gulden" en "Van Leeuwen 1e termijn 7.814 gulden" (en vier volgende). Het huis werd op 29 augustus 1909 door Jan's priesterbroer Gisbert in aanwezigheid van achttien gezins- en familieleden ingezegend. Het gezin verbleef er regelmatig met en zonder Jan Hendrik [foto 3 & 4].

## Belgische vluchteling

Jan Hendrik verwierf positie als exposant op internationale tentoonstellingen, met publicaties over zijn werk en door zijn lidmaatschap van verschillende kunstenaarsverenigingen zoals 'De Violier', 'De Gemeenschap' en 'Kunstliefde'. Het sociale gevolg was dat in de eerste Wereldoorlog de Belgische architect Huib Hoste (1881-1957) als vluchteling op Duinhove verbleef. Jan stierf in 1915 en zijn zoons Jan Eloy (1891-1954) en Leo (1896-1965) zetten Brom's Edelsmidse en het contact met Hoste voort. Hoste begon in die tijd met het ontwerpen van het Belgenmonument in Amersfoort (1916-1919).

Tussen 1932 en 1935 werd het huis bewoond door de beeldend kunstenaar Charles Eyck (1897-1983) en zijn gezin. Een menslievende daad van de Broms. Albert Kuyle, pseudoniem van Louis Kuitenbrouwer (1897-1983), en evenals Brom lid van De Gemeenschap, had de straatarme en nagenoeg doofstomme kunstenaar uit Parijs weggehaald. Eyck



1. Jan Hendrik met zijn zoon Jan Eloy



kreeg hier een aantal mooie opdrachten (muurschilderingen), onder andere door toedoen van lid en architect Willem Maas die het Sint Jozefklooster met kweekschool in Zeist ontwierp. De overige familie Brom gebruikte het buiten onderwijs ook [foto 5]. Leo Brom woonde met zijn vrouw Clara Heckhausen (1892-1966) in het stadshuis-edelsmidse complex in Utrecht. In 1937 verhuisde zijn broer Jan Eloy Brom met zijn vrouw Hildegard (1908-2001) en hun kind Margriet van 'Huis Voorn' in De Meern hier ook naartoe. De bekende familie van Seumeren trok in Huis Voorn.

### De Tweede Wereldoorlog

Jan Eloy's dochter Margriet: "Ik zie ons nog bij het uitbreken van de oorlog, of bij gevaar misschien, met de fiets vanuit Duinhove naar Utrecht gaan. Mijn moeder met de duif in kooi achterop, ik achterop bij mijn vader want ik was toen pas vijf jaar." Leo Brom kon in de hongervinter, in ruil voor een grote partij bomen van Duinhove, wat schapevet bemachtigen. Hij schreef: "De nood stijgt hier overigens met den dag. Alles sjouwt voor brandhout en aardappelen. Vooral wat dit laatste betreft staan wij er zeer slecht voor." Jan Eloy ging met de fiets, soms in een vrachtauto of met de trein, op voedseltocht langs de uitgebreide relatiekring van zijn bedrijf en familie.

### Oorlogsschade

Duinhove, dat in de vliegrouwe naar het militaire vliegveld Soesterberg lag, werd in de oorlog zwaar beschadigd. Dat gold ook voor de tuinmanswoning die erbij hoorde. Bij een luchtaanval van zo'n twintig jachtbommenwerpers op 20 maart 1945 boven Bosch en Duin werd met boordwapens geschoten en vielen ongeveer dertig bommen. Negen burgers en enkele Duitse militairen werden gedood. In het hele huis was geen ruit meer heel en alle dakpannen waren van het dak.

### Na de oorlog

Meteen na de bevrijding op 5 mei trokken Canadese soldaten in het huis. Mijn vader, aannemer H.J. Hufen (1912-1976), begon voor zover hij aan materiaal kon komen met enig bouwkundig herstel. Brom zal ook toezicht door hem hebben bedongen want vader leverde ondertussen in de villa huisknechtachtige hand- en spandiensten aan de Canadezen, zoals het persen van hun uniformbroeken. Hij droeg daar naar verluidt militaire kleding, wellicht ter



3. Zoekplaatje, het gezin Brom in zijn terrein. Links de spoorbaan, 1910



4. Het gezin in 1914 in zijn duinlandschap



5. Familiedag 1934. Linksvoor Jan Eloy. Staand rechtsachter Clara en Leo en zus Joanna Brom. Daarvoor neef Willem Pompe en oom Gerard Brom



6. Duinhove vlak voor de verkoop aan W. Maassen in 1954



7. Een deel van het gezin Hufen met grootmoeder bij de petroleumlamp in Huges zomerverblijf (1956). Het kleinste jongetje in de streepjestrui ben ik





### 8. Mijn vader metselt aan een nieuwe vijver op Duinhove

besparing op zijn nette kleding. De chocoladerepen die de soldaten hem meegaven, hebben zijn dochtertjes Agnes en Loes enig vet op de botten gegeven. Hij liet het herstel van Duinhove misschien sneller verrichten dan de overheid regelgeving van toepassing kon verklaren.

#### Rechtsherstel

De familie bleek, ingevolge de Wet op de Materiële Oorlogschaden, recht op vergoeding van oorlogsschade te hebben. Dat gold misschien ook voor de zwaar beschadigde tuinmanswoning die Brom liet afbreken, terwijl de volgelopen waterdichte kelder vijver werd. De Broms zullen erover geïnformeerd zijn dat zo'n vergoeding ook aan nieuwbouw besteed kon worden en zich erop bezonnen hebben hoe een deel daarvan nog naar de familie kon vloeien.

#### Brom en nieuwbouw aan de Baarnseweg

Jan Hendrik van den Berge, hoofdgenieur bij Philips Gloeilampenfabrieken in Eindhoven, kocht in 1951 grond aan de Baarnseweg 52 in Den Dolder. Van den Berge wilde er een kleine bungalow voor zijn ouders laten bouwen maar kreeg te maken met de tweede bouwstop die na de bevrijding werd afgekondigd. Met het oog op schaarste aan vakmensen en bouwmaterialen mochten alleen houders van een zogenaamde 'herbouwplicht',

zoals de Broms, nog bouwen. Van den Berge wilde geen uitstel van de bouw, zocht per advertentie iemand met een herbouwplicht en kwam in contact met Leo Brom. Ze kwamen schriftelijk overeen dat Leo met het herbouwgeld de bungalow liet bouwen, met de plicht van doorlevering aan en betaling door Van den Berge. In de leveringsakte werd de mededeling van de 'Schade Enquete Commissie' te Zeist opgenomen: "Dat door de bouw van het bij deze verkochte onroerend goed de gehele bijdrage bedoeld in de Wet op de Materiële Oorlogschaden door de verkopers" (de broers Brom, RH) "is besteed, betrekking hebbende op een woonhuis aan de Biltseweg nummer 5 te Zeist nummer 4239" (Duinhove, RH).

Zo ontstond, conform de strenge regels omtrent bouwactiviteiten en aankoop van bouwmaterialen, op slimme maar kennelijk toelaatbare wijze toch nieuwbouw in deze omgeving. Brom en van den Berge beschikten elk over 50% van de Rijksbijdrage voor Duinhove. Eén van de geburen was de Amsterdamse arts H. Huges die met zijn gezin op hun bosperceel tot rust kwam. Leo Brom zocht verschillende keren schriftelijk contact met Huges, om bijvoorbeeld te komen tot een betere onderlinge erfscheiding en ook nogal eens om diens terrein te kopen, waar Huges niet ontvankelijk voor was.

#### Romantische verrassing

Na het herstel van de woning bewoonden Leo en zijn vrouw Clara Brom 's zomers Duinhove weer en kerkten in Dijnselburg. 's Winters woonden ze in

Utrecht. Begin jaren vijftig maakte Clara een reis naar hun aangenomen zoon Rudolph Brom in Amerika (geboren R. Sandhövel, 1925-2009). Enkele dagen voor haar terugkomst kreeg Leo het idee haar te verrassen en hij vroeg zijn chef koperslagerij Frans Smit om, uiteraard na werktijd, op Duinhove luidsprekers in een aantal bomen op te hangen. Hein Staffhorst, van de in Utrecht zeer bekende firma Staffhorst Geluid en Muziek, werd ingehuurd om ze op een versterker en afspeelapparatuur aan te sluiten. Leo wilde dat bij Clara's thuiskomst in het gehele bos carillonmuziek zou klinken. Frans Smit moest zich verdeckt achter een bosje opstellen en de knoppen bedienen. Frans: "Het was Frans voor en Frans na, maar de volgende ochtend was er, bij aanvang van de werktijd, weer de formele afstand tussen hem en mij en herinnerde niets meer aan de gezelligheid in het bos."

#### Verkoop van Duinhove

In februari 1954 overleed Jan Eloy, de verfijnd-kunstzinnige, vrij algemeen gewaardeerde directeur van Brom's Edelsmidse. Het 45 jaar oude buitenhuis Duinhove met z'n bijna drie hectare bos was onderdeel van zijn te scheiden boedel en in juli droegen de weduwe Hildegard, haar dochter Margriet en Leo Brom, Duinhove voor 55.000 gulden over aan W.W.J. Maassen (1915-2002). Deze directeur van de 'N.V. Spaarkas voor Belegging in Roomsche Katholieke Kerkelijke Leeningen' te Utrecht behoorde met zijn vrouw tot de directe relatiesfeer van de Broms. Aan de overdracht herinneren uitvoerige schriftelijke onderhandelingen [foto 6].



9. Duinhove omstreeks 1970



## Uitbreiding

Al snel besloot Maassen het huis uit te breiden. De eetkamer werd een zaal met eiken moerbinten aan het plafond en een open haardpartij. Terwijl mijn vader die verbouwing uitvoerde, verbleef ons gezin (zeven kinderen) in de zomervakantie van 1956 in het daarnaast gelegen zomerverblijf van de familie Hugues. Het betrof een bosperceel met enkele eenvoudige houten huisjes voor wonen en afzonderlijk slapen voor het echtpaar Hugues en hun kinderen. Het echtpaar Maassen op Duinhove toonde zich erg betrokken bij ons gezin en nam enkelen van ons in wisselende samenstelling mee uit en ter kerke in Dijnselburg. Ook noodden ze onze grootmoeder in een weekend bij hen te overnachten omdat ze ons onderkomen voor haar te pover achtten. Dit alles waarschijnlijk ook omdat mijn vader in onze vakantie doorwerkte [foto 7].

Na de overname van de N.V. Spaarkas door Aegon, liet Maassen de genoemde keldervijver door mijn vader tot zwembad met kleedruimte ombouwen en verfraaien met tal van smeedwerken en glas-in-loodramen met beeltenissen uit zijn vroegere kantoorpand. Vader maakte er ook een nieuwe vijver [foto 8]. Als opnieuw gehuwd weduwnaar splitste Maassen later een flink stuk terrein van



10. W.W.J. Maassen

zijn bezit af (Biltseweg 5). Hij liet in 1991 een mooie bungalow bouwen (ontwerp Jan de Jong, leerling van Dom van der Laan) en verkocht Duinhove voor 1,2 miljoen gulden [foto 9].

Hij veronderstelde dat de elkaar opvolgende kopers het huis met zijn kenmerkende uitstraling in stand zouden houden maar ... "In 1998, we lagen in bed, toen we vlakbij onze slaapkamer plotseling enorme harde knallen hoorden. Die bleken van een sloopkogel te komen waarmee het huis, zonder enige waarschuwing aan ons, snel in elkaar werd geramd. Mijn man was in tra-

nen." Er verscheen een kapitaal modern landhuis op en in het Duin dat later te koop werd gezet met het perslabel 'het op één na duurste huis van Nederland' (vraagprijs toen 18 miljoen euro). W.W.J. Maassen overleed in 2002 [foto 10].

Van een kenmerkende Bosch en Duin villa resten slechts nog foto's en dit verhaal.

## Een bijzondere uitgave ...

... zoals u waarschijnlijk al bent tegengekomen en nog een aantal keren zult lezen in deze uitgave. Covid-19 en de daaruit voortvloeiende maatregelen hebben een iets ander magazine dan gebruikelijk opgeleverd. De afwezigheid van 'het' interview op de eerste pagina's, de cultuuragenda, de Salon der Kunsten en de sociëteitsagenda op de achterzijde is uiterst zeldzaam in het 14,5 jarig bestaan (55 uitgaves) van dit blad maar een unicum voor de laatste 26 edities sinds maart 2013. Zelfs de cover kent een iets andere insteek. Genomen in de eerste helft van mei staan deze tennissende meisjes symbool voor het langzaam opstartende sociale leven in onze omgeving.

Voor mij persoonlijk is deze uitgave ook bijzonder, de 55e zal mijn 26e en laatste zijn. Wat heeft dit magazine meegemaakt de afgelopen 7,5 jaar? Natuurlijk de naamswijziging

van Bosch & Duin's Belang! in Bosch & Duin Magazine maar ook het uiterlijk en de lay-out die steeds een stukje eigentijds en hopelijk nog herkenbaarder werden. Daarnaast de mijlpaal van de 50e editie en twee uitgaves in het teken van het 90-jarig en later 95-jarig bestaan van de vereniging. Er zijn vaste ingrediënten verdwenen zoals Kokerellen, Duintips, Architectuur, Bericht uit andere hoek en de jeugdclub. Gelukkig zijn er andere leuke en interessante artikelen voor in de plaats verschenen. Uiteraard waren er ook minder leuke gebeurtenissen zoals de noodzakelijke bezuinigingsmaatregelen om de toekomst van dit magazine zoveel mogelijk veilig te stellen en het plotseling overlijden van één van de redactieleden.

Ik wil van de gelegenheid gebruik maken om iedereen te bedanken die het mogelijk maakt dit magazine met regelmaat bij bijna 1400 huishoudens door de brievenbus te laten glij-

den. Dat zijn natuurlijk de 50 unieke schrijvers die de afgelopen 7,5 jaar artikelen, rubrieken en andersoortige bijdragen hebben geleverd. Maar dat zijn ook de adverteerders, het bestuur van de vereniging, de opmakers, de fotografen, de drukkers en last but not least de bezorgers die de laatste doch vitale schakel in de keten vormen.

Het maken was altijd spannend en soms uitdagend, ik hoop dat u bij tijd en wijle plezier heeft beleefd aan het resultaat ervan.

Ton Tjepkema  
(scheidend) eindredacteur

PS de nieuwe eindredactie stelt zich in de volgende uitgave voor ...



Het artikel hieronder is een publicatie van De Wijngaard. De instantie gaf ons toestemming het over te nemen omdat de medewerkers het belangrijk vinden dat hun buurtgenoten weten wat ze waarom doen, hoe ze werken en wat ze meemaken.

# Het succes van De Wijngaard: van 16 coronabesmettingen naar nul

**'Het is goed zo, het hoeft niet meer. Trek je beschermende kleding maar uit. Die gooien we in de vuilnisbak'. Met deze bijna ceremoniële woorden trokken regiomanager Annette van Biezen, de verpleeghuisarts en teamcoach op 30 april langs de woongroepen van waar tot voor kort 16 pg-cliënten (= psychogeriatrische cliënten) met coronabesmettingen verbleven. Op die dag werd verpleeghuis De Wijngaard in Zeist (onderdeel van Accolade Zorg) coronavrij verklaard. 'Dat moment raakte medewerkers, er waren emotionele reacties.'**

Van 16 coronabesmettingen naar nul besmettingen in een verpleeghuis met 17 woongroepen. Hoe deden ze dat daar in Zeist? Annette van Biezen: 'Nog voor de eerste besmetting zijn we gaan nadenken over een protocol. Toen op 25 maart de eerste besmetting een feit was, hadden we de volgende dag een functionerend uitbraakteam. Dat team kwam vanaf dat moment zeven dagen per week bij elkaar. Elk detail dat voor de indamming van het virus en het welzijn van de bewoners van belang was, passeerde daar en werd zonodig meteen omgezet in actie.' Een compleet en doordacht crisisprogramma met een dito bezetting die er bovenop zit en die zeven dagen per week kan ingrijpen,

plus consequent handelen: dat waren de basisingrediënten van De Wijngaard.

## Taken scheiden

Een paar dingen vielen extra op. Zo werden enkele functies gescheiden, opdat vanuit deze verbijzondering meer effecten konden worden gesorteerd. De Wijngaard werkte bijvoorbeeld met twee typen artsen: een corona-arts die dwars door de besmette afdelingen heen de behandeling van de zieke bewoners oppakte en een coördinerend arts die medisch ontwikkelend werk deed zoals het verbeteren van het protocol, analyseren van resultaten van testen en meedenken over nieuw beleid. Annette: 'Door deze scheiding konden we sneller op- en afschalen, afhankelijk van wat er nodig was.' Ook bijzonder was dat verpleegkundigen en verzorgenden meer dan normaal op hun specialisme werden ingezet. Annette: 'Verpleegkundigen van de somatische afdeling – waar geen besmettingen waren – vroegen we om op de pg-afdelingen te komen werken. Vervolgens concentreerden verzorgenden die vaak goed bekend zijn bij de cliënten zich op de sociale aspecten, terwijl het versterkte team van (praktijk) verpleegkundigen heel secuur puur de medische en verpleegkundige aspecten in de gaten hielden. Door die consequente scheiding in taken versterkten

de twee typen professionals elkaar in de corona-aanpak.

## Elke verdenking als besmetting zien

Een ander punt dat de verspreiding van het virus ontmoedigde, was de afspraak dat elke verdenking van een besmetting consequent als een coronavirus werd benaderd. Van Biezen: 'Dus meteen isoleren en meteen extra bezetting inzetten en ervoor zorgen dat personeel dat met verdachte cliënten contact had, niet mixte met andere medewerkers. In 8 van de 10 gevallen was het loos alarm, maar dat doet niets aan de zaak af.'

## De zegen van cohortafdelingen

Van de 17 woongroepen werden er in de loop van de besmettingen twee als cohortafdeling ingericht. Ingeklemd tussen deze twee afdelingen bevond zich een woongroep zónder besmettingen. 'Die middelste groep coronavrij houden, dat was een van onze uitdagingen. Dat is gelukt.' Nog iets. 'De overgang van geïsoleerd op je kamer blijven naar een cohortafdeling waarbij cliënten vrij over de afdeling kunnen wandelen, werkte voor de cliënten als een bevrijding. Ze konden weer samen eten en hadden weer de gezelligheid van de hele groep. Je zag dat dit meteen een positief effect had op hun gezondheid.'





### Digitale hangouts

Het succes van de Zeister aanpak had niet in de laatste plaats te maken met slimme crisiscommunicatie. 'Medewerkers hebben hun handen vol aan de zorg. Die hebben geen tijd om uitgebreide verhalen te lezen. We hielden twee keer per week een webinar (een interactieve live-uitzending via internet) en we organiseerden digitale hangouts waar teams hun zorgen en angsten konden bespreken.' Annette van Biezen schreef ook elke week mailupdates en probeerde daarmee de medewerkers een hart onder de riem te steken. En er waren vlogs en op maat gesneden nieuwsbrieven voor medewerkers. Ook werd het mental supportteam in stelling gebracht. Dat was eigenlijk de vakgroep psychologie van De Wijngaard waarin een psycholoog en psychiatrisch verpleegkundige werken. 'Het mental supportteam was bij elke overdracht aanwezig. Zij maakten bespreekbaar wat medewerkers eng en moeilijk vonden in deze coronatijd. Persoonlijke aandacht en ondersteuning dus.'

### Webinars voor alle families

Ook naar de familie toe is zwaar ingezet op de communicatie, zoals een webinar voor alle familieleden in het hele huis, dus ook voor familie van cliënten die niet besmet waren. 'Daarmee hebben we onrust kunnen indammen. We zeiden: vertel maar en vraag maar. Laat ons weten waar jullie mee zitten.' Voor de familieleden is het leed heel erg groot. Het inmiddels wijdverbreide beeldbellen, de hoogwerker, de bezoekcabine en de corona-nieuwsbrieven werden eveneens ingezet. Alles om het contact zoveel mogelijk in stand te houden.

### Audio-dagboeken

Over communicatie gesproken, voor iedereen in Nederland zijn de audio-dagboeken die De Wijngaard tijdens de crisis maakte een 'must' om naar te luisteren. Ze bieden een leerzaam inkijkje in hoe het tijdens het virus toeging in De Wijngaard. Ze werden in april uitgezonden via <https://www.nporadio1.nl/spraakmakers/onderwerpen/535410-de-locatie-directeur-annette-van-biezen-van-het-verpleeghuis-de-wijngaard-in-bosch-en-duin-heeft-een-audiodagboek-bijgehouden>.

### Psychische impact coronabesmettingen

En toen was het donderdag 30 april. Het uitbraakteam concludeerde dat het virus in De Wijngaard was uitgewoed en dat er redelijkerwijs geen gevaar meer was voor het overbrengen van coronabesmettingen. 'We waren even coronavrij. Dat wilden we niet afdoen met een mailtje. Als je zo intensief met elkaar bezig bent geweest in de strijd tegen het virus, heeft het beëindigen van die strijd psychische impact. Er is immers ontzettend veel gebeurd, wat diepe indruk heeft gemaakt. En dus zijn teamcoach, verpleeghuisarts, bestuurder en ik zonder beschermende kleding de cohortafdelingen opgegaan om daar te vertellen dat het allemaal voorbij was. We houden er rekening mee dat het virus weer terug kan komen, we blijven kwetsbaar. Maar door onze ervaring van de afgelopen weken zitten we er wel bovenop. Bij de eerste signalen pakken we meteen het nu succesvol gebleken protocol weer op.'

### Werken in een flow

Terugkijkend is de strijd tegen het virus in De Wijngaard ook een waardevolle leerschool. 'Je leert elkaar heel goed kennen, je komt in een soort flow. Dat geeft onverwachte energie. Het waren zeer intensieve weken, maar we hebben er bewust voor gekozen om medewerkers niet extreem lange periodes te laten maken. Ons standpunt was dat als je vakantie had gepland, je gewoon vrij kon nemen. Ik huur liever wat meer externen in dan dat mensen instorten omdat ze – ondanks alle positieve energie – te lang doorwerken.'

### Korte lijnen zijn een blijvertje

Het virus is overwonnen. Maar voorlopig blijven bezoekers buiten de deur en blijven nauwkeurige hygiëne en de anderhalve meter uiteraard gehandhaafd. De Wijngaard houdt na het uitbannen van het virus vast aan een paar verworvenheden uit de crisisaanpak. 'De heel korte lijnen bijvoorbeeld. Die laten we niet meer los. Je hebt elkaar keihard nodig, dus vertragingen of ruis op de lijn, dat kan echt niet. Die houding hadden we al een beetje maar de extra nadruk op korte lijnen is wat ons betreft een blijvertje.' En het coronaprotocol blijft uiteraard ook een instrument van grote waarde. Handig voor als corona toch weer terugkeert, maar ook als onderlegger voor andere, nieuwe ernstige besmettingen. Mooi onderdeel van het protocol is de intensieve communicatieaanpak. 'Als we andere organisaties daar een plezier mee kunnen doen, dan delen we dat graag.'







Zorggroep De Laren

**V**illa Hoefstaete biedt een luxe, veilige en sociale woonomgeving met gastvrije service en deskundige 24-uurszorg op maat.

Het leven in Villa Hoefstaete is erop gericht u het thuisgevoel te bezorgen. Behouden wat waardevol is en uitkijken naar dat wat komt. Uw leven leiden zoals u gewend bent in de geborgenheid van onze villa.

**“Er is altijd wel iets om naar uit te kijken.”**

Mevrouw Thomas, bewoonster Villa Hoefstaete  
Lees het interview op onze website.

Villa Hoefstaete • Vossenlaan 26, 3735 KN Bosch en Duin • T 030 - 303 57 10 • E [info@zorggroepdelaren.nl](mailto:info@zorggroepdelaren.nl) • [www.zorggroepdelaren.nl](http://www.zorggroepdelaren.nl)



**boon**

**De Makelaar**  
**BILTHOVEN - ZEIST**





## Meer nieuwe entreeborden voor Bosch en Duin

In editie 52 van dit magazine kon u lezen over het nieuwe entreebord van Bosch en Duin aan de Duinweg. Nadat het eerst in een verkeerde kleur en op de verkeerde plek geplaatst was, is het uiteindelijk in de juiste kleur aan de Duinweg gezet. Dat was al bekend. Niet al te lang daarna is het bord helaas weer verdwenen. Het bord is vermoedelijk weggehaald door vandalen. Het schijnt dat deze borden populair zijn bij scoutingverenigingen.

De gemeente Zeist is er kennelijk onlangs achter gekomen dat rondom Bosch en Duin op verschillende plekken het entreebord al zeer lange tijd ontbreekt, of misschien zelfs nooit heeft gestaan. Er zijn namelijk onder meer

aan de Baarnseweg en de Vossenlaan nieuwe borden geplaatst. Ook is er, alweer, een nieuw bord geplaatst aan de Duinweg. Het is te hopen dat deze langer blijft staan.

Opmerkelijk detail is dat op de nieuwste entreeborden 'Bosch en Duin' niet meer volledig in hoofdletters geschreven wordt. Vroeger gebeurde dat wel en het enige bord in Bosch en Duin dat daarvan nog getuigt is het bord aan de Biltseweg (vlakbij de midgetgolfbaan).

Ferdinand Pipers



## Groene longen van Zeist

Onder deze titel is onlangs de geactualiseerde versie van de wijkvisie voor Bosch en Duin verschenen. Overleg met onze wijkwethouder S. Jansen, die ook ruimtelijke ordening in zijn portefeuille heeft, leidde ertoe de bestaande wijkvisie uit 2006 onder de loep te nemen. Is de inhoud daarvan nog relevant? Zijn er nieuwe inzichten? Doen er zich nieuwe aandachtspunten voor?

Het blijkt dat de belangrijkste thema's voor onze buurt nog steeds gelden: behoud van het groene karakter, handhaving van de karakteristieke bouwstijl, geen verdere uitbreiding van instellingen op het gebied van zwakzinnigenzorg of verpleging en handhaving van de bestaande wegenstructuur. Ook zijn onze wensen voor verbetering op het gebied van verkeer en veiligheid onveranderd. Het toegenomen autoverkeer en de hoge snelheden moeten worden aangepakt.

Verkeer dat in de buurt niets te zoeken heeft moet worden ontmoedigd en handhaving van de toegestane maximumsnelheid is dringend nodig. Ook de veiligheid van huis en haard moet verbeterd worden. Van de destijds drie grootste bedreigingen hebben wij de in de gemeenteplannen opgenomen massale woningbouw, oorspronkelijk maar liefst 430 nieuwe woningen in onze buurt (Huis ter Heide Noord niet meegeteld), gelukkig weten af te wenden. Daarentegen blijven de toename van het verkeer en de daarmee samenhangende luchtvervuiling een bron van zorg.

Door nieuwe ontwikkelingen en inzichten zijn in de nieuwe wijkvisie ook een aantal extra onderwerpen opgenomen, zoals het verder bevorderen van de sociale samenhang, de toekomstige vormgeving van de energietransitie en de wens voor een toekomstbestendige en snelle bereikbaarheid via internet (glasvezelnetwerk).



Eind maart hebben wij de wijkvisie op onze site geplaatst. Buurtgenoten worden uitgenodigd hierop te reageren met opmerkingen en eventuele aanvullingen door een mail te sturen naar [secretaris@verenigingboschenduin.nl](mailto:secretaris@verenigingboschenduin.nl). Een instemmende reactie mag natuurlijk ook!

Hans Voorberg

Voor meer informatie ga naar  
[www.verenigingboschenduin.nl](http://www.verenigingboschenduin.nl)





door Marloes de Bruijn

Stormachtige avonturen van

# EEN GEZIN BOSUILTJES



Consternatie op een stormachtige zondag in maart vorig jaar. De nestkast was uit de boom gewaaid met jonge bosuiltjes en al. We hadden het zelf bijna niet opgemerkt door het onstuimige weer maar onze hond des te meer. Ook al jaagt hij graag op muizen, deze pluizenbolletjes zijn natuurlijk ook woest aantrekkelijk. Gelukkig waren we er snel bij en konden we de uiltjes voorzichtig in een doosje plaatsen en op een rustig plekje zetten. Er waren maar liefst vijf uiltjes! Eentje had de val helaas niet overleefd maar de anderen vier leken ongedeerd. Direct daarna hebben we de dierenambulance gebeld en kwam Ilona polshoogte nemen. Het ging gelukkig goed met ze en we spraken af dat zij de uiltjes naar de vogelopvang in Utrecht zou brengen. Wij zouden de nestkast repareren, schoonmaken en weer terughangen. Nu bleef het stevig waaien en regenen, maar met vereende krachten hebben we de kast met vers zaagsel en stro erin op zes meter hoogte weer kunnen bevestigen. Nog een belletje met de vogelopvang in Utrecht om de vervolgstappen door te nemen en de avond brak aan. Vader- en moederuil lieten zich die nacht veelvuldig horen... Kinders, waar zijn jullie?

Rond schemertijd de volgende dag verscheen Leida van de vogelopvang met één bosuiltje. Omdat het onzeker was of het terugplaatsen zou slagen, was ervoor gekozen om met dit uiltje te beginnen. Ook al heeft Leida hoogtevrees, haar vogelpassie overwint alles en - met het uiltje voorzichtig in een schouder-ertas geplaatst - besteeg zij de ladder. De nestkast heeft aan de voorzijde een klepvak en heel behendig pakte zij met haar linkerhand het uiltje uit de tas,



Op de ladder bij de bosuiltjes

duwde behoedzaam de klep naar voren en plaatste het uiltje op het stro. Na het terugplaatsen van de veiligheidspin van het klepvak ging ze weer omlaag de ladder af en wachtten we af wat er die nacht zou gebeuren. Er waren weer veel uilengeluiden te horen...

Vroeg de volgende dag kwam Leida langs, gewapend met een weegschaal. Om te bepalen of het goed ging en het jonkie gevoerd werd door de ouders, was het plan het uiltje voorzichtig uit het nest te halen en te wegen. Dat bleek niet nodig. Toen Leida het klepvak opende, vloog moederuil uit de nestkast en lag er een verse prooi naast het



Eén van de ouders

jonge uiltje. Het ging dus prima, wat fijn! Tegen schemertijd dezelfde dag zouden we de andere drie uiltjes ook weer terugplaatsen. Aan het einde van de dag arriveerden Leida en haar collega Barbara met de overgebleven drie uiltjes die inmiddels geringd waren. Er was advies gevraagd aan de roofvogelopvang in Barchem (Gelderland) en een collega was langsgelopen om de uiltjes te ringen. Kennelijk weet men weinig over bosuilen en zou meer informatie over hun verspreidingsgebied erg waardevol zijn. Met zorg werden de drie uiltjes in de schouder-ertas geplaatst en door Leida op de ladder mee omhoog genomen. Met uiterste concentratie plaatste zij één voor één de uiltjes bij het eerste uiltje. Die nacht hoorden we af en toe een uil. Druk op jacht, nu het honk weer vol was?

De belevenissen van onze uiltjes bereikten inmiddels ook de pers. Eind van die week kreeg ik een telefoontje van Leida. Ze was benieuwd hoe het ging met de bosuiltjes en had tegelijk een vraag. In

Leersum was een jong bosuiltje uit een boomnest gevallen en kon niet teruggeplaatst worden. Of dit uiltje bij die van ons geplaatst kon worden? Bosuilen blijken niet zo kieskeurig te zijn en accepteren ook kroost van een ander. En ons uilennest bestond oorspronkelijk immers uit vijf uiltjes. En zo geschiedde. Tegen schemertijd kwam Leida met dit pluizenbolletje aan en werd behoedzaam in het nest geplaatst.

Een kleine week ging voorbij en het was rustig in de tuin. Totdat er op een avond weer veel uilengeluiden te horen waren. Vrouwtje, mannetje en uilskuikens hebben ieder een zeer

verschillende roep en kunnen dus goed auditief gevolgd worden. De volgende ochtend vond ik een bosuiltje in een kuiltje op de grond. Het keek me met grote ogen aan. Ik deed handschoenen aan en tilde voorzichtig het uiltje in een doosje. Het bleek één van de drie geringde uiltjes te zijn en gelukkig leek het gezond. Die middag kwam Barbara van de vogelopvang polshoogte nemen. Zij plaatste het uiltje op een horizontale bezemsteel om te bepalen of het al een volwaardige takkeling was. Het uiltje kon zijn balans nog niet goed houden en ging met Barbara mee om verzorgd te worden bij de vogelopvang in Utrecht. De week erna is dit uiltje samen met een ander weesje naar de roofvogelopvang gegaan in Barchem. We hebben nog foto's doorgestuurd gekregen en met het uiltje ging het goed. Het groeide uit tot een stevige takkeling, die vervolgens in het Gelderse bos is uitgezet.

Inmiddels hadden we in de tuin een wildcamera opgehangen tegenover de uilenkast. Vanzelfsprekend waren we





**Een jonkie**



**De vier uilsuikens**

benieuwd wanneer ze zouden uitvliegen. Nu ja, "uitvliegen" is voor bosuilen niet het goede woord. Wanneer de kuikens een maand oud zijn, sporen de ouders hun jongen aan om uit het nest te fladderen. Dan belanden ze op de grond en klauteren vervolgens langs een boomstam omhoog naar een veilige tak. Vandaar dat ze op dat moment takkelingen genoemd worden.

Eind maart waren enkele nachten na elkaar luide uilengeluiden te horen. De vier jonkies verlieten het nest onder aanmoediging van de ouders. Eenmaal heb ik bij schemer een takkeling gezien op een paaltje vlakbij de nestkast. Maar de ouders waren in de buurt en dus oppassen geblazen! Voortaan alleen met jas en hoed de tuin in. De wildcamera had overigens maar weinig vastgelegd. Hij werkte alleen als een uil in de nestkastopening bleef zitten. Zo zagen we op het beeld een ouder met prooi landen in de opening en een keertje een jong naar buiten kijken. Het verlaten van het nest door de uilsuikens is helaas niet vastgelegd.

De maanden erna, tot diep in de herfst, blijft het gezin bij elkaar op boomtakken in de buurt. Ze gaan niet meer de kast in. Dan leren de ouders hun kroost vliegen en zelfstandig jagen. Je hoort dan 's nachts nog vaak de ouders die hun jonkies aanmoedigen. Eenmaal volwaardige vliegers en jagers zoekt het kroost een eigen territorium en een maatje om trouw elk jaar een nieuw nest te starten.

Dit jaar is ons ouderpaar weer vroeg begonnen! We hadden de nestkast al schoongemaakt en wilden er midden

januari nog vers zaagsel en stro in leggen, toen moederuil eruit vloog bij het openmaken van het klepvak. Twee weken lang heeft het paar elkaar 's nachts het hof gemaakt, zo te horen. Vanaf eind januari hebben we 's ochtends regelmatig een uil in de nestkastopening gezien, die zat lekker te soezen. Maar het duurde dit jaar tot april totdat we uilsuikens hoorden piepen. En tijdens het schemeren op een avond zat er zowaar een uilsuiken in de nestkastopening te soezen, net zoals zijn ouder eerder had gedaan. Prachtig gezicht!

Midden april was het kennelijk tijd om de kast te verlaten. We hoorden de jonge takkelingen 's avonds om hun ouders roepen vanuit het bos vlakbij. En op een ochtend troffen we er eentje op de grond aan. Leida en Barbara kwamen langs om het uiltje na te kijken en constateerden dat het gezond was en weer in het bos uitgezet kon worden. Maar een jong uiltje hoort wel op een tak te zitten en niet op de grond. Te gemakkelijk bleek later...

en zo had een sperwer een maaltje, misschien wel voor zijn of haar kroost. Broertje of zusje bosuil hebben we overigens wel als volleerde takkeling ietsje

verderop gezien. En we troffen grote en kleine braakballen van de bosuilen aan onder de nestkast, tekenen van een gezamenlijke nachtelijke gezinsmaaltijd. Van de drie jonkies, hebben twee het er goed vanaf gebracht in deze prille fase. We hopen van harte dat het verder goed met ze gaat!

[marloesdebruyn129@gmail.com](mailto:marloesdebruyn129@gmail.com)





door Willem van der Hoek

# Verkeer

De Verkeerscommissie heeft haar uitgangspunten voor de komende jaren vastgesteld. De bedoeling was om hierover met de leden te spreken tijdens de ALV van april jongstleden maar Covid-19 heeft helaas roet in het eten gegooid. Daarom besteden we hier aandacht aan onze plannen.

De Vereniging wil zich volop inzetten om samen met de leden de verkeerssituatie in Bosch en Duin verder te verbeteren. Daarbij hanteren we de volgende randvoorwaarden.

1. De landschappelijke kwaliteiten van Bosch en Duin moeten behouden blijven. Voor verdichting en/of verbreding van het wegennet is geen plaats.
2. Het goed accommoderen van de mobiliteit van de eigen inwoners staat voorop, doorgaand verkeer moet beperkt worden.
3. De verkeersveiligheid en duurzaamheid moeten worden bevorderd.

We zien voor de komende jaren de volgende speerpunten.

## Metten = weten

We willen beter de vinger aan de pols kunnen houden door middel van verkeers- en snelheidsmetingen, de statistieken van verkeersincidenten, enzovoort. Zodoende kunnen we concreet maken wat nodig is.

## Het verbeteren van kruispunten

Dit zal de verkeersveiligheid bevorderen. De Gemeente heeft vorig jaar een eerste plan hiervoor met het bestuur besproken. Helaas stukt de uitvoering door de Gemeente momenteel.

## Snelheidsbeheersing

Er moet meer gehandhaafd worden en er moeten ook lagere maximumsnelheden kunnen gelden. Dit ziet de Vereniging als een topprioriteit.

## Ruimer baan voor de fiets

Nadruk op het verbeteren en waar mogelijk uitbreiden van fietsroutes.

## Sluipverkeer tegengaan

Een actueel punt is dat door de verkeersdrempels op de Dolderseweg meer automobilisten een route via Bosch en Duin lijken te nemen.

## De voetganger beter beschermen

Er zijn nu nauwelijks voetpaden in Bosch en Duin. In geval van drassige of vuile bermen moet op straat worden gelopen, met alle risico's van dien.

## Parkeerbeleid stroomlijnen

Zoveel mogelijk parkeren op eigen terrein. Het parkeren in bermen moet kunnen.

## Aandacht voor het openbaar vervoer

Het OV beter accommoderen door verruiming van de parkeermogelijkheden bij het station en waar mogelijk het benutten van kansen voor busverbindingen.

Al met al hebben we een heel ambitieus programma. Het zal duidelijk zijn dat we voldoende menskracht moeten hebben om het te laten slagen. En hier doet zich wel een probleem voor want de Verkeerscommissie telt nu slechts twee leden. En dat is zonder meer te weinig om onze ambities te kunnen waarmaken. Dus daarom hierbij de oproep:

**wie doet er mee?**





door Aris Spada en Hein Vader

# Vervlogen jaren

## De Blooker Sociëteit, een hechte vriendenkring

Zeg je 'Blooker Sociëteit', dan denk je aan het Blookerpark in Huis ter Heide. In 1896 kocht J. Blooker, cacaofabrikant, de buitenplaats Zandbergen met de overplaats, een bosgebied van circa 10 hectaren aan de noordzijde van de Amersfoortseweg tussen de huidige Dolderseweg en de Hobbemalaan. Hij verzocht H. Copijn het landschapspark uit 1860 te renoveren en voor het overige terrein een ontwerp te maken voor een villapark. In 1897 was het zover en wij kennen dit landschapspark vandaag als het Blookerpark en de villawijk als Huis ter Heide Noord.

In de tweede helft van de jaren tachtig van de vorige eeuw (wat klinkt dat lang geleden) besloot een aantal bewoners van het villapark, veelal elkaar ontmoetend tijdens het uitlaten van de hond, om eens met een groepje bij elkaar te komen. Ter nadere kennismaking onder het genot van een goed glas wijn en een goed gesprek. Anders dan de naam zou kunnen doen vermoeden, chocolademelk werd er niet gedronken. En zo werd op 20 januari 1989 de Blooker Sociëteit opgericht en die bestaat dus inmiddels 31 jaar.

Even terug naar de begintijd, de tweede helft tachtiger jaren twintigste eeuw. Het Blookerpark en het omringende bos bleken in die tijd sterk verwaarloosd en vervuild. Het park was verworden tot een stortplaats van tuin- en bouw-

afval. Menig buurtbewoner stortte zijn grotere hoeveelheden tuinafval in het bos rond het park. Niet dat de buurtbewoners notoire rommelaars waren maar waar moet je met die bergen snoeiafval heen? En ja, dan gooiden wij ook maar die spar na de kerst in dat bos. Grote delen van de directe omgeving van het park waren immers toch al overwoerd door brandnetels. En zo ontstond een ietwat troosteloze situatie.

### Handen uit de mouwen

De vriendenkring besloot tijdens een soosbijeenkomst in het voorjaar van 1992 de handen uit de mouwen te steken. Laten wij dat park en bos eens flink opruimen. Zo gezegd, zo gedaan. De parkdagen van de Blooker Sociëteit zagen het licht. Op een viertal zaterdagdagen werd het park en het bos ontdaan van alle ongerechtigheden, tuinafval, kerstboomkarkassen, bouwafval en noem maar op. De mannen sjouwden, de dames verzorgden de koffie met broodjes. De gemeente Zeist werkte enthousiast mee en haalde het verzamelde afval na elke parkdag keurig op. De lokale media publiceerden een verslag. De bereikte resultaten stimuleerden tot meer.

De ambities ten aanzien van het park en haar omgeving stegen in de kring van de Blooker Sociëteit. Met passie voor het park werd een plan ontwikkeld om trapsgewijs, in drie échelons van eenvoudig opruimwerk tot een struc-

turele aanpak, te komen tot een herstel van het park in haar oude glorie. Daartoe werd door leden van de sociëteit op 5 juni 1992 een stichting opgericht, de Stichting tot Behoud van het Blookerpark. Samenwerking werd gezocht met de firma Copijn voor het samenstellen van een beheerplan, met sponsoren en met de afdeling stadsbeheer van de gemeente. Een open dag werd georganiseerd om buurtbewoners te informeren en te enthousiasmeren. Kortom, alles werd uit de kast gehaald. En met succes. Grote en kleine sponsorfondsen stroomden binnen, de gemeente haakte in en vergrootte haar bemoeienis. Het Blookerpark ligt er weer glorieus bij. De Blooker Sociëteit hield nog jaren een aantal keren per jaar een parkdag om het zwerfvuil in het park op te ruimen. Het beheer is tegenwoordig in handen van de gemeente Zeist. Daarmee is de bemoeienis met het parkonderhoud door de sociëteit slapend geworden.

### De soos vandaag de dag

Maar de oorspronkelijke opzet van de sociëteit, het onder vrienden periodiek bij elkaar komen voor een drankje en een hapje, een goed gesprek en uitwisseling van het buurtnieuws leeft nog als nooit tevoren. Dit initiatief leidde tot regelmatige huisbijeenkomsten. De leden treffen elkaar, met een roulerend gastheerschap, zeven keer per jaar. In de afgelopen 31 jaar bleef het niet alleen bij een glaasje wijn. De soosactiviteiten breidden zich uit tot het organiseren van lezingen, het organiseren van een jaarlijks (cultureel) uitje, een jaarlijkse barbecue en één keer per jaar een running dinner. Zo groeide een hechte vriendenkring met tegenwoordig 31 leden. De vriendschap heeft het vertrek van een aantal leden uit het woongebied overleefd. Ook zij zijn nog steeds van de partij. En het kriebelt nog steeds om toch weer parkdagen te organiseren om het zwerfvuil uit het park te halen. Het behoud van dit unieke historische groen binnen de stadsgrenzen is en blijft de drijfveer binnen de spirit van onze sociëteit.



Oude (!) logo Blooker



Nieuwe (!) logo Blooker



## Het Blookerpark

Het Blookerpark is sinds begin 90-er jaren een Rijksmonument samen met de follie, het Keienhuisje en het zinken tuinbeeld Ceres, ook bekend onder de naam Demeter (in 2000 vervangen door een replica in 'natuurbeton'). De plannen die de Sociëteit toen door de firma Copijn heeft laten ontwikkelen maken dat het park zich kwalificeert voor monumentensubsidies.

# 100

**Tot aan het 100-jarig bestaan van Vereniging Bosch & Duin e.o. blikken we in ieder nummer terug op een stukje verleden, vijf jaar lang. Maar daar hebben we uw hulp wel bij nodig!**

Wilt u meewerken aan een artikel? Heel graag! Bijvoorbeeld in een interview of door zelf, of samen met iemand, een artikel te schrijven. Wilt u onze hulp daarbij? Maar natuurlijk! En wat dacht u van foto's, documenten en andere zaken uit uw oude doos? Fantastisch materiaal voor een nostalgisch verhaal! We houden ons dan ook van harte aanbevelen. Wilt u een steentje bijdragen, neem dan contact op met Ineke van Offeren via [info@verenigingboschenduin.nl](mailto:info@verenigingboschenduin.nl)



# Tijdverdrijf in tijden van Corona

door Ferdinand Pipers

Vandaag, 8 mei 2020, zou ik eigenlijk twee eindexamens hebben in de voor mij lastigste schoolvakken, Grieks en wiskunde B. Corona heeft gelukkig ook voordelen want deze twee eindexamens hoef ik niet meer te doen. Sterker nog, ik hoef helemaal niks meer te doen en ben eigenlijk al praktisch vrij sinds de minister van onderwijs, Arie Slob, bekendmaakte dat de eindexamens dit jaar niet doorgaan. Het is een historisch besluit en ik had het niet zien aankomen. Een week daarvoor nog zei een vriend dat we weleens zouden kunnen slagen alleen op basis van de schoolexamencijfers, ik verklaarde hem voor gek. Hij heeft toch gelijk gekregen. Mijn tijd op KSG De Breul in Zeist zat er dus plots op. Ik had de laatste les al gehad zonder dat ik dat doorhad. Dat is toch wel heel raar.

Aangezien het door de overheid wordt aangeraden om zoveel mogelijk thuis te blijven, moest ik iets bedenken om te gaan doen. Momenteel maak ik zo nu en dan een fietstochtje, doe wat boodschappen voor de buurvrouw en game nog wat. Maar daarnaast heb ik ook een oude hobby opgepakt. Ik wilde al een tijdje het Vrijheidsbeeld van LEGO® Architecture hebben. Uiteindelijk heb

ik haar in huis gehaald en met behulp van de aanwijzingen in elkaar gezet. Daarmee was ik zo'n vier uur later alweer klaar dus moest ik weer iets verzinnen. De set van Lego vond ik een beetje kaal want je krijgt alleen het beeld zelf en de sokkel, maar het stervormige Fort Wood waarop het staat ontbreekt.

Dus maakte ik het plan om, met de Lego die op zolder al jaren ligt te verstoffen, heel Liberty Island na te maken. Liberty Island is het eiland bij New York waarop het Vrijheidsbeeld staat en daarnaast nog het minder bekende Flagpole Plaza en wat andere gebouwen. Zo gezegd, zo gedaan. Voordat ik kon beginnen met bouwen moest ik eerst de schaal berekenen. Daarvoor gebruikte ik natuurlijk het Vrijheidsbeeld dat ik net gemaakt had en vergeleek het met satellietbeelden van Google Maps. Vervolgens heb ik de lay-out op lege platen gemaakt en ben begonnen met bouwen. Met eigen Lego gaat dat natuurlijk niet altijd makkelijk omdat je ontzettend beperkt bent in de blokjes. Ik heb altijd met vrij simplistische sets gespeeld waarin voornamelijk de vier primaire legokleuren voorkwamen, dus wit, blauw, geel en rood. Daarop heb ik ook

mijn bouwsel moeten aanpassen omdat ik natuurlijk geen zin had om Marktplaats eindelijk af te zoeken naar de juiste kleuren.

Het bouwen is me eigenlijk beter afgegaan dan ik dacht. De niet rechte stukken kosten natuurlijk de meeste tijd maar zijn wel goed gegaan. De lichte helling in het gras rondom het fort heeft veel tijd gekost maar ziet er wel een stuk beter uit dan zonder helling. Momenteel (medio mei) ben ik al ongeveer drie weken bezig met bouwen. Het verschilt per dag hoeveel ik doe maar ik ben al aardig op weg. Fort Wood en de directe omgeving zijn af en met het bijbehorende plein ben ik nu bezig. Ook het bos eromheen is in aanbouw maar daarvoor kom ik nog wat groen tekort (dus toch maar langs Marktplaats gegaan).

Ik hoop dat ik u als lezer heb kunnen inspireren om in deze tijden van Corona, waarin we toch wat meer tijd over hebben, ook eens de Lego van zolder te halen en te beginnen met bouwen. Ik kan u verzekeren dat het heel veel voldoening geeft om het resultaat te aanschouwen!





# Vervlogen jaren

door Ineke van Offeren

## Erratum De jeugdclub, hoe het verder ging... (deel 2)

In de maart uitgave van Bosch & Duin Magazine is een deel van het dankwoord bij het artikel over de jeugdclub in de rubriek 'Vervlogen jaren' weggefallen. Hieronder alsnog het volledige dankwoord.

### Een woord van dank

Ook dit tweede artikel is tot stand gekomen dankzij de twee knipsel- en fotoboeken van Aly van den Berg die van de start in 1961 tot 1984 liefdevol foto's en krantenartikelen verzameld heeft. Zoals Aly zelf eens opmerkte: "geen club heeft zo vaak de krant gehaald als de onze". En gezien de hoeveelheid verzamelde artikelen, lijkt mij dat niet overdreven.

Ik ontving de boeken van Gera haar dochter, toentertijd zelf actief lid van de jeugdclub, getuige het volgende citaat: "Een van de

hoogtepunten van de zo goed geslaagde avond was het optreden van Gera van den Berg. Zij declameerde o.a. 'Het geitenweijtje' van dichteres Jacqueline van der Waals en bracht daarbij tot grote verrassing een echt

geitje ten tonele. Het applaus voor de declamatrice én voor de viervoetige executant was niet van de lucht." De volwassene Gera organiseerde een modeshow en nam een aantal jaren de timmerclub voor haar rekening.

„IK WIST NIET, DAT HET ZO LEKKER WAS”

## Jeugdclub heeft een kookcursus

(Van een onzer verslaggeefsters)

**BOSCH EN DUIN** — Zeven kinderen aan het koken. Eén is er ziek. Allemaal een eigen steekpannetje. Vandaag staat borstplaat op het programma bij het kookclubje van de jeugdclub 'Bosch en Duin'. Om de twee weken op donderdag en vrijdag staan acht jongens en meisjes gewapend met soort gereed om iets lekkers te fabriceren.

Het achtal staat onder begeleiding en krijgt aanwijzingen van Adrie Buitenhuis en Herna

Lendrink. „Oh, de kinderen zijn elke keer weer laaiend enthousiast”, vertellen de twee leidsters. Bij borstplaat is extra aandacht nodig. Ze waarschuwt de kookenthousiastelingen dan ook van tevoren en vertelt, dat bij een vorige groep heel het recept is mislukt. Maar vandaag is dat niet het geval. Bij Fleur Bolhuis uit Soest ziet de borstplaat er opperbest uit. „Ik heb van tevoren mijn vormen goed inoefend”, roept ze enthousiast. Onder toezicht van de twee leidsters, smaken ze, dat ze koken erg leuk vindt. Toch wil ze later geen kookster worden.

De twee jongens van de donderdagclub beginnen met minarepen kneden. Er zijn deze keer twee gerechten vanwege de moeilijkheidsgraad. De meisjes



V.L.N.R.: Bianca Lekr., Nicolne van Ruten, Herna Lenderink en Fleur Bolhuis

starten op de twee aanwezige gasstelletjes met warm maken van de borstplaat. Herna Lenderink neemt het even van Fleur over, want ze heeft een moeie arm gekregen van het roeren.

Frank Zwartespoorter uit Den Dolder mijmert al knedende over school: „ha, ze lachen me uit op school, omdat ik op de

kookcursus zit. Kan me niets schelen. Ze weten niet hoe leuk het is”. Onder zijn vingers verrijst een eed. Stukken neemt hij een hapje van het dier. „Ik wist niet dat het zo lekker was. Had ik nog nooit op”, bedenkt Frank zich.

Als het menutje wat ze zojuist hebben afgewerkt is, ver-

trekken koks en kokkinen huiswaarts met een pannetje in de hand. Thuis kan de familie van het lekkers genieten.



Foto Elizabeth Sandtke

WETHOUDER RUYNS met de ontkurkte fles. Geheel links voorzitter Frits Saarberg en in het midden met bril medevoorzitter Van Bueren.

## Bosch en Duin onder dak

(Van onze sportredactie)

**BOSCH EN DUIN** — Met het openen van een fles champagne, hetgeen tot teleurstelling van de vele aanwezigen niet volgens planning gepaard ging met een enorme kool en rondspattend schuim, heeft wethouder Ruys zaterdag het nieuwe clubgebouw van de tennisvereniging Bosch en Duin en de (belangen-) vereniging 'Bosch en Duin' officieel geopend.

Hij hief het glas met de voorzitters van beide gebruikers en met de vele genodigden. Zowel Frits Saarberg, voorzitter van de tennisclub, als Van Bueren, voorzitter van de vereniging Bosch en Duin, liet in zijn speech merken dat heel wat flexibiliteit van de leden is gevraagd om te komen tot de realisering van het gebouw, dat eigenlijk al in mei had moeten worden opgeleverd, maar nu

pas echt in gebruik kon worden genomen.

Bosch en Duin dankt het nieuwe noodzakelijke onderkomen aan de verzekeringsspenningen die vrijkwamen na de brand van het voormalig hsb-angebouwde. Voorzitter Saarberg stak niet onder stoelen of banken dat de gemeente Zeist erg heeft meegewerkt aan de totstandkoming van de plannen. Met name Pieter Tadema van de afdeling cultuur en recreatie, die Zeist per 1 februari vervult voor Rijswijk, heeft daarin een belangrijke bemiddelende rol gespeeld. Wethouder Ruys noemde het gebouw met name ook erg belangrijk voor het sociale contact in de buurtschap. In de benedenverdieping, die nog niet helemaal is afgevoerd, is ook de jeugdclub van de vereniging Bosch en Duin actief. Die afdeling vestigde de aandacht op zich ballonnen op te laten.

### Nog twee krantenknipsels

Nu ik toch nog even moet terugkomen op de jeugdclub maak ik van de gelegenheid gebruik om nog twee krantenknipsels met u te delen. Ik ontving ze nadat de artikelen al geschreven waren en er dus eigenlijk geen plaats meer voor was. Maar ze zijn wel erg leuk!



# ...de Sociëteit

Lieve mensen,

Het Covid-19 virus heeft ook roet in onze agenda gestrooid. Wij waren het jaar begonnen met gezellige en goed bezochte avonden. Lekker eten, kletsen en samenzijn.

Woensdag 19 februari bleek echter onze voorlopig laatste sociëteitsavond. Die avond was er een presentatie van de Zeister **Stichting De Zilver-Kamer**. De aanwezigen kregen te horen en te zien hoe de geschiedenis van Zeist sinds decennia verbonden is met zilversmederijen, tingietterijen en bliklagerijen. De geschiedenis van je eigen woonomgeving te leren kennen vind ik persoonlijk waardevol, of het nu gaat om de natuur, flora en fauna, waterhuishouding, de opkomst van zorginstellingen of industrie en economie.

Hadden we tot begin maart nog de hoop het virus snel onder controle te krijgen en dat het Europa niet zou aandoen, later in maart werd duidelijk dat dat ijdele hoop was. Het virus raasde ook door Nederland en evenementen en samenkomsten werden begrijpelijkerwijs afgelast, zo ook onze sociëteitsavonden.

In maart hadden we **Vliegangst, wat is het en hoe kom je er vanaf?** door Frank van der Linden op het programma staan en in april **Ziek? Echt of niet echt? Lichamelijk of psychisch?** door Ine Klijn, ziekenhuispsychiater in het UMCU. En ter afsluiting van het seizoen de traditionele **zalm- en oesteravond** in mei. Ook de voor oktober geplande presentatie **5G, wat is het, wat doet het en wat zijn de stralingsrisico's?** door het Antennebureau is onzeker geworden.

Of we in september weer kunnen opstarten weet niemand maar zo ja, dan hoop ik Frank van der Linden en Ine Klijn in het najaar nog aan het woord te kunnen laten komen. Wanneer het virus onder controle is en een ieder weer mag en kan staan en gaan waar hij of zij wil, pakt de vereniging de sociëteitsavonden weer op. Wij hopen onze leden dan weer in groten getale te mogen verwelkomen en de begin dit jaar ingezette lijn met gezellige en goed bezochte avonden te kunnen voortzetten en bestendigen. Uiteraard zullen wij u op de website en via nieuwsbrieven op de hoogte houden.

Dat wij nu vooral sociale contacten, activiteiten en sociëteitsavonden moeten missen is vervelend maar tijdelijk, ons aller gezondheid gaat voor. Ik hoop van harte dat wij dit 'tijdelijke' bij verschijning van deze uitgave van Bosch & Duin Magazine achter de rug hebben.



Blijf gezond en graag tot spoedig ziens!

Met groet,  
Leyla Boumans



## VERENIGING BOSCH & DUIN E.O.

**Voorzitter:** Ed Pipers  
voorzitter@verenigingboschenduin.nl

**Secretaris:** Harm-Jan Buunk

**Penningmeester:** Ed Pipers a.i.  
penningmeester@verenigingboschenduin.nl

**Verkeer:** Willem van der Hoek

**Ruimtelijke Ordening/  
Juridische Zaken:** Marc Wingens

**Sociëteit:** Leyla Boumans

**Communicatie:** Marloes de Bruijn

**Veiligheid:** William de Vrij

Opgeven als nieuw lid (€32,50 per jaar op NL461NGB0000542489 t.n.v. Bosch en Duin e.o.) per email: ledenadministratie@verenigingboschenduin.nl  
[www.verenigingboschenduin.nl](http://www.verenigingboschenduin.nl)

## COLOFON

Bosch & Duin Magazine, is een uitgave van de Vereniging Bosch & Duin e.o.

## Redactie

Ineke van Offeren, Ton Tjepkema (coördinatie + eindredactie),  
Leddie Valstar en Gea Schmidt.

## Vormgeving en realisatie

Christiaan Kreeftmeijer  
Telefoon 06 - 15 681 604

## Fotografie

Jeanette Schols  
[www.scholsfotografie.nl](http://www.scholsfotografie.nl)

## Aan dit nummer werkten mee:

Ed Pipers, Marloes de Bruijn, Lineke Stolker, Ton Tjepkema, De Wijngaard, Willem van der Hoek, Aris Spada, Hein Vader, Hans Voorberg, Leyla Boumans, Ineke van Offeren, Ferdinand Pipers en Rob Hufen Hzn.

## Redactieadres:

redactie@verenigingboschenduin.nl

de redactie heeft het recht, ingezonden commentaar zo nodig in te korten

**Inleverdatum kopij** nr. 56:  
18-09-2020